

βλαμμένος

βλαμμένος, -η, -ο, επίθ. [μτχ. του ρ. βλάπτω], βλαμμένος. **1.** που έχει διαταραγμένη τη διανοητική ή ψυχική του λειτουργία, που είναι ανόητος, χαζός, ανισόρροπος: «άσ' τον να λέει ό,τι θέλει, γιατί είναι βλαμμένος». (Τραγούδι: *δεν είμαι εξυπνότερος, δεν είμαι και βλαμμένος, δεν είμαι ο πιο τίμιος, μα ούτε και πουλημένος*). **2α.** ως ουσ. υποτιμητική ή υβριστική προσφώνηση σε κάποιον: «έλα δω, ρε βλαμμένε, γιατί με κατηγορήσες;». **β.** ιδίως το ουδ. ως ουσ. **το βλαμμένο**, επιτείνει την παραπάνω υποτιμητική ή υβριστική έννοια, αλλά είναι φορές που λέγεται και με συμπάθεια: «αχ μωρέ, δεν καταλαβαίνει τίποτα το βλαμμένο!».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας